

har villet naae; thi jeg fer ikke rettere, end at den Fordel, som man naaer herved, efter Motiverne væsentligt er den, at man hurtigere, end det ellers vilde kunne fe, kan hjemfende dem paa Grund af, at de mangle de fornødne Subfistentsmidler. Man vil kunne gribe Diebliffet til at hjemfende dem, imedens de endnu have Noget, inden de have brugt Alt, hvad de have. Dette synes jeg dog ikke er et faa overmaade stort Maal at naae; men derimod vil jeg i Korthed fremføre de Ulemper, som disse Bestemmelser medføre. Der faaar, at de ftulle have Legitimationspapirer. Dette vil altsaa give Anledning til en Undersøgelse fra Politimesterens Side, om Bedkommende er en arbejdsjogende. Udlænding eller ikke; men det forekommer mig, at dette ofte kan være vanskeligt at afgjøre. Tiden er jo i Færd med at udvifte Forfjellen mellem Arbejdsjogende og Ikke-Arbejdsjogende; en Arbejdsjogende kan jo være faaledes ftillet, at han reifer for fin Forføjelse, uden netop at fjege Arbejde, og der er altsaa virkelig Veilighed til Feiltagelser og Forulempelse af faadanne Folf, hvad ingenhunde er heldigt; det synes mig endogfaa, at der kunde forvolbes Regjeringen Ubehageligheder ved en uheldig Optraeden af Politimesteren. Der faaar endvidere i § 3, at, naar faadanne Reifende, som ere komne herind fom Lyf-reifende, derefter ville fjege Arbejde, faa skal Bestemmelsen have Anvendelse paa dem. Men skal den Paagjældende da have Legitimationspapirer? Sa, det er ubetinget befalet, at han skal have dem; thi i § 2 faaar der, at han skal udvifes, naar han ikke har Legitimationspapirer. Det vilde dog, synes mig, ikke være rigtigt, om en faadan Mand, fom var kommen ind i Landet uden at have til Hensigt at fjege Arbejde, blot for at more fig, men fom befandt fig faa vel her i Landet, at han fik Lyft til at fjege Arbejde her, ftulde udvifes, fordi han ikke havde Legitimationspapirer. Den anden Bestemmelse er den, at Politimesteren har Myndighed til at udvife faadanne Udlændinge, selv om de have Subfistentsmidler, naar han af andre Grunde ikke finder det rigtigt, at de ere her. Ogfaa i denne Retning forekommer det mig, at der lægges en stor Myndighed i Politimesterens Haand, fom let kan misbruges. Jeg tror, at der om disse Bestemmelser kan siges, hvad der faaar i Motiverne til § 5, at „der ftabes en Række af formelle Overtvæbelfer, hvis Forfølgning fortrædiger faade Publikum og Myndighederne, og en befværlig Kontrol, der lægger Bøflag paa Kræfter, fom bedre kunde benyttes paa anden Maade i Retsfikkerhedens Interesse.“ Idet jeg, fom sagt, for øvrigt billiger Lovforflaget Grundtanke, har jeg blot tilladt mig at fremhøve dette for muligen derved at give Anledning til, at det blev taget under Overvejelse, om det virkelig er nødvendigt at faftholde disse ftrenge Kontrolbestemmelser over for Udlændinger.

Wellemann: Jeg vil tillade mig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til § 13 i Lovforflaget og navnlig deraf tage Anledning til at udbede mig Oplysninger af den høitærede Subfistensminister om et enkelt Punkt. § 13 er, fom Enhver fer, af en anden Lendents end de øvrige Bestemmelser i Lovforflaget. Jeg antager, at disse nærmest ere beregnede paa at ramme faadanne Personer, fom ikke have nogenfomhelst politiff Betydning, men fom ere til Gene og Byrde for det Offentlige, væsentlig af den Grund, at de under en eller anden Form i Virkeligheden leve paa det Offentliges Beføftning, idet de ernære fig ved Beileri eller muligvis ved andre Forbrydelser. Men § 13 har jo en ganffe anden Lendents, den ftiger ikke til Personer af den Slags, hvor imod det — faa vidt jeg forftaar Paragrafen — nærmest maa være dens Hensigt at ramme Personer, fom fra et politiff Synspunkt ere farlige, og hvis Tilftedeværelse her man fra et faadant Synspunkt anfer for ftadelig. Derfom jeg ikke feiler i denne Opfattelse, faa tror jeg, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at begrænde Retten til at udvife dem af Landet ved 2 Aars Ophold, faaledes fom Paragrafen bestemmer. Jeg erkjender for Førfte, at de naturligvis ikke kunne udvifes, naar de have erhvervet Indfødsret, og for det Andet vil jeg fige, at det ikke gaar an at udvife dem, naar de have erhvervet Forførgelsesret her; thi i faa Fald vil man formodentlig faae dem tilbage med Proteft fra andre Steder, navnlig fordi de ikke have Forførgelsesret der, men have den her. Jeg antager, at disse to Spørgsmaal efterhaanden ville falde nær fammen, naar nemlig den Bestemmelse i Forflaget til Fattigloven en Gang træder i Kraft, hvorefter Udlændige ikke længer kunne erhverve Forførgelsesret her ved Ophold af en vis Varighed, men kun ved at erhverve Indfødsret. Det forekommer mig altsaa, at dette er den eneste Begrænsning, der bør være, og jeg fer ikke, at der er nogen Grund til at lægge Bægt paa, om Bedkommende har været her 2 Aar eller ikke. Jeg tror nemlig ikke — med Hensyn til dette Punkt er det, jeg ønsfer Oplyfning —, at vore Naboflater og navnlig ikke vor ærede Nabo mod Syd byrde fig Noget om denne Termin af 2 Aar; faa vidt mig, bekjendt udvifes der uden Ceremonier Danffe, selv om de have været der længere Tid end 2 Aar. Men det forekommer mig, at den eneste Grund til at acceptere en faadan Termin ftulde være den, at den anerkjendes af de Stater, der ftøde til os; derfom den derimod ikke anerkjendes af dem, faa synes det mig, at der ikke er nogen Grund for os til at optage den, og det navnlig af den Aarsag, at, naar disse fjeldnere Tilfælde indtræde, hvor man ønsfer at udvife Udlændinge, faa vil det viftnof meget ofte være Personer, fom have været her i længere Tid. Naar man under Krigsforhold eller andet Deslige ønsfer at ftille fig af med Folf, fom man antager ere Spioner for fremmede, fjend-